

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitvr Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

§. I. Sacerdotum Melchisedech.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

eos omnia hæc officia præstaret: vt apparebit, si discurremus per ea, quæ in alijs duabus Legibus sunt gesta.

§. I. Sacerdotium Melchisedech.

PRIMUM in lege Naturæ illustre valde fuit Sacerdotium Melchisedech, de quo Diuina Scriptura ait: *Melchisedech Rex Salem offerens panem & vinum, erat enim Sacerdos Dei Altissimi, benedixit Abraham.* In quibus verbis quatuor insinuantur Sacerdotalis dignitatis excellentiæ. *Prima* fuit, quod voluerit Deus eam coniungere Regiæ dignitati, constituens, vt maneret in primogenitis & Personis Reipublicæ nobilissimis, & qui quasi Reges eam regerent & gubernarent: vt homines, qui externo & corporali hoc splendore ducuntur, magis reuererentur Sacerdotes, videntes eos etiam esse Reges. Vt apparuit in Sancto Iob, qui simul fuit Rex sicut tres eius amici; & ita eum appellant Septuaginta Interpretes; & simul fuit Sacerdos, vt indicant Sacrificia, quæ pro suis filijs & amicis obtulit.

ET HIC vsus fuit etiam apud gentiles, & nominatim apud Aegyptios, qui Sacerdotis dignitatem conferebant sapientiori; & Sacerdotibus Regiam dignitatem: ac propterea eos vocabant *Trismegistos*, id est ter maximos. Et fortè propterea tres Magi Reges, qui erant gentiles, obtulerunt Messiæ tria dona, quæ tres has dignitates significabant; *b Aurum* tanquam Regi, *Thus* tanquam Sacerdoti, & *Myrrham* tanquam homini iusto, incorrupto & Sapienti: talis enim esse debet, qui has suscipit dignitates. Quod voluit Deus significari per nomen Melchisedech, Regem Salem: quemadmodum Apostolus interpretatus est, dicens: Illud nomen significare *c Regem Iustitiæ, & Regem pacis*, Vt sic intelligatur secunda excellentia *Sacerdotis Dei Altissimi*, quæ est, vt idem sit Rex: non vt alij Tyranni, aut mundani: sed Rex iustus, & pacificus: iustus in se ipso, & iustus in officij sui administratione; ita iustitiam administrando, vt quisque reddat, quod est Dei, Deo; & quod est proximi, ipsi proximo. Ex quo proueniet, vt sit pacificus in se ipso: pacificans carnem suam cum spiritu; & spiritum suum cum Deo suo; dan: que operam, vt etiam subditi sui pacem habeant cum Deo suo, & mutuam inter se ipsos. Quod totum magis adhuc perficitur Sacerdotij dignitate; Regia enim sola ad id non suffecisset. Cuius dignitatis tanta est amplitudo, vt de eodem Melchisedech addiderit Apostolus: *Sine patre sine matre, sine genealogia, neque initium dierum, neque finem vite habens.* Non quòd illis caruerit, cum verè fuerit homo purus; sed quòd in Scriptura Sacra nulla eorum fiat mentio: ideoque quoad nos est, atque si illa non habuisset; siquidem nihil eorum scimus. Causa autem cui Scriptura Sacra ea tacuerit, est, vt intelligatur, quod Sacerdotalis dignitas

1 Genes. 14.
8.

Pineda in
Iob. 1. 1. & 5.
Tobia. 2. 15.

b Matt. 2. 11.

c Hebr. 7. 2.

Supra.

cum eis adnexis, per se solam sufficiat ad honorem & auctoritatem homini conferendam; ita ut Sacerdos summi Dei non debeat gloriari de parentum amplitudine, antiquitate, & nobilitate sui generis: nec de patria, aut die, in quo natus est; nec rationem ullam ducere gloriosi sepulchri, in quo sit deponendus: sed totam suam amplitudinem & gloriam in eo collocare debet, quod Sacerdos sit Iustus, Sanctus, & pacificus: & quod officium suum dignè obeat. Quamvis enim meritò sit optandum, ut Sacerdotes has habeant terrenas qualitates, quòd filij sint proborum parentum, & nobiles genere: id tamen totum quasi nihil aestimari debet, comparatione Sanctitatis & Sacerdotij; quemadmodum stellæ veram habent pulchritudinem & splendorem in seipsis; præsentem tamen Sole sunt quasi non essent. Ne autem aliquis existimaret, excellentiam, quam habuit Melchisedech, ei provenisse ob Regiam dignitatem; non autem ob Sacerdotalem: nullam Scriptura Sacra actum commemorat aut ipso tantquam Rege factum; sed solum quos fecit, quæ erat Sacerdos: qui fuerunt tres; offerre scilicet Deo Sacrificium panis & vini; benedicere Abrahamo; & recipere ab eo decimas. Dignitas enim Regia non æquatur Sacerdotali, & præstantissimis eius actibus.

d Gen. 1, 16.

Ac propterea ait Hugo: quòd quemadmodum d *Deus* in mundi initio creavit duo magna lumina: Solem, ut præfessit diei; & Lunam, ut præfessit nocti; ita constituit has duas dignitates, Sacerdotalem, quæ præfessit diei, & homines gubernaret in rebus spiritualibus, quæ tendunt in vitam æternam; & Regiam, quæ præfessit nocti, & eisdem homines gubernaret in ijs, quæ ad bonum mortalis huius vitæ pertinet: quæ vita nox censenda est, si cum altera conferatur. Et quemadmodum Sol Lunam excedit: ita Sacerdotalis dignitas Regiam superat.

e Hebr. 7. 4.

HÆ FVERVNT Melchisedech excellentiæ: de quo dixit Apostolus: *e intuemini quantus sit hic*, de quo hæc adeò excelsa & præclara dicuntur, quorum illud valde gloriosum fuit, quòd fuerit exemplum & significaverit Sacerdotium Iesu Christi veri Dei, & hominis Domini nostri: de quo dixit David: *f Tu es Sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech*. Habuit enim excellentias, quæ in eo Sacerdotio expressæ fuerunt, etiam cum infinito excessu. Ac propterea Apostolus dixit, quòd ipsemet Melchisedech *g assimilatus est filio Dei*, sicut dicimus imaginem & picturam similem esse & exactè referre hominem, cuius est imago & pictura; non autem dicimus ipsum hominem, similem esse imagini, & picturæ suæ. Fuit igitur Christus Dominus noster repræsentatus in Melchisedech, quatenus ipse Christus fuit verus Rex, & Sacerdos, *Rex Regum, & Dominus Dominantium*, Sacerdos summus & Princeps Sacerdotum, & per excellentiam Rex iustus & ipsius iustitiæ fons; Rex pacificus, & Author om-

f Psalm.

109. 4.

S. Thom. 3.

p. 9. 12.

Trid. Sess.

22 c. 1.

g Hebr. 7. 3

h Apoc. 19

. 6.

nis

nis pacis inter Deū & homines. De qua iustitia & pace præ alijs omnibus rebus gloriabatur; & quod in Melchisedech fuit parabola siue ænigma, in isto Dño fuit veritas. Qua homo enim nõ habuit Patrē; & qua Deus nõ habuit matrē, nec initiū habuit dierū suorū, nec finē est habiturus: eius que generatio est ineffabilis. Ideoq; quoad nos est quasi nõ esset: nam etsi credamus eam: intelligere tamen non possumus. Et quamuis fuerit verè Rex, nunquam tamen in hac vita mortali exercuit actiones Regis temporalis; sed de actibus Sacerdotis, & Magistri gloriabatur, offerens Patri æterno Panem & vinum: non tamen purum panem & purum vinum, sicut Melchisedech: sed corpus suum viuum accidentibus panis reatum; & suum pretiosum Sanguinem accidentibus vini obuelatum: quorum virtute cælestes benedictiones nobis communicat, quas sacra sua Passione & morte nobis comparauit.

EST NTIAM Sacerdos in æternum: nam ad finem vsq; mundi hoc Sacrifitium offeret, cuius fructus erit æternus. Ad id autem præstandum, instituit in suum locum Sacerdotes legis Nouæ; in quibus eadem inuenirentur excellentiæ: eò quod omnes essent secundum ordinem Melchisedech, & summo honore digni. Nam (vt S. Ignatius Martyr dixit) Sacerdotium summa est omnium honorum, qui in hominibus inueniuntur. Nam illi sunt Reges, & quidem regno magis glorioso, quàm sit temporale: quibus competit per singularem excellentiam quod S. Petrus dixit: vos estis regale sacerdotium; & seniores Apocalypsis glorificauerunt agnum, qui ob signatum librum aperuit: *Redemisti enim nos* (dicebant) *in sanguine tuo, & fecisti nos Deo nostro regnum, & Sacerdotes, & regnabimus super terram.* Non quod regia & Sacerdotalis dignitas, de qua nunc loquimur, omnibus Christianis conueniat: sed quod in ipsis tantum, & ex ipsis designet, & eligat Christus Dominus noster veros Sacerdotes, qui etiam sint Reges, non temporales, sed spirituales. Ac propterea (vt ait S. Chrysostomus) eorum regnum est multò excelsius, & præstantius. Nam temporali Regi commissæ sunt res omnes terrenæ; Sacerdoti autem cælestes; regi corpora; Sacerdoti animæ; Rex thronum suum habet in terrâ, Sacerdos in cælo: ibi enim approbatur, quod hic in terra ipse iudicio decreuerit. Rex gubernat violenter; Sacerdos autem enim consilio; ille corporalibus armis contra barbaros pugnat; hic contra Dæmones armis agit spiritualibus. Ac propterea maior est Sacerdotis Principatus, cuius manum Rex osculatur, & ab eo benedicitur: semper enim, vt ait Apostolus: *quod minus est à meliore benedicitur.* Ex quo S. Ambrosius deducit: quod quemadmodum aurum excedit plumbum, ita dignitas Sacerdotalis regiam excellit: & concludit: nihil est in hoc seculo excellentius Sacerdotibus; si quod sumus professione, actione potius quàm nomi-

ne de.

Epist. 10. ad
Smirneses

11. Petr. 2.9

K. Apoc. 5. 10
& c. 1. 6.Homil. 4. 8
5. de verbis
Isaia: 1. vidi
Dominum.1. Hebb. 7.7.
cc. Lib. de
c. dign. Sa-
cerdotis
c. 2.

2

ne demonstramus, ita ut vita dignitati, & officio conformetur. Ex quo fit ut Sacerdotes sint sicut Melchisedech, iustitiæ Reges & pacis: quorum munus est facere homines iustos; eosque cum Deo pacificare, remittentes eis peccata, gratiaque ac virtutibus eos exornantes. Et qui per ordinis Sacramentum hanc eis dat potestatem: simul dat Spiritum Sanctum, quo & ipsi sint in se iusti & pacifici: ut prius gaudeant bono illo, quod sunt alijs communicaturi. Accipit enim eos sibi in gentem Sanctam, &

3

regnum proprium: in quibus solus ipse regnet: ita ut nec patrem nec matrem agnoscant, nec genus, aut aliam cognationem; neque rem ullam terrenam: sed ipsum Deum solum; & in eo tantum gloriantur, quod eius sint ministri: & de nulla alia re, nisi in ordine ad ipsum Deum, iuxta illud, quod Moyses dixit benedicens Tribui Leui, in qua erat Sacerdotium antiquum: *m qui dixit Patri suo & matri sue: nescio vos, & fratribus suis: ignoro vos, & nescierunt filios suos, hi custodierunt eloquium tuum, & pactum seruauerunt. Benedic Domine huic fortitudini eorum, remunerans illos, ed, quod ita vitiliter propter tuum obsequium, omnes suos abnegarunt. Et quamuis multa alia opera præstent ob communicationem, quam cum reliquis hominibus habere debent: solum tamen gloriantur, & exultant de præcipuis. Quorum vnum est erga ipsum Deum: cui in sacro Missæ Sacrificio talem panem, taleque vinum offerunt, quod excellit illud, quod obtulit Melchisedech, plus quam quod viuens est, depictum excedit; & quod est cæleste, superat terrenum; quod est infinitum, finitum & limitatum; & ipsemet Creator vilissimam superat creaturam. Alterum est in ordine ad proximos: non enim sibi solis cibum hunc retinent; sed quemadmodum Melchisedech (ut affirmant Clemens Alexandrinus, & Theodoretus) ex pane & vino, quod obtulit Deo, partem dedit Abrahamo, eiusque famulis ex pugna redeuntibus: ita Sacerdotes communicant Principibus, totique populo Christiano hunc vitæ panem, ut robur, animique fortitudinem induant ad pugnam, quam contra Dæmonem habent. Quibus etiam per hoc Sacramentum, & alia, quæ illis conferunt, impetrant illis cælestes benedictiones, cum abundantia Diuinorum donorum. Quod si ab ipsis Sæcularibus Decimas, quibus alantur, suscipiant: multò maius est, quod ipsi illis dant: accipiunt enim ab illis, quod est corporale, & perituum; dant verò eis spirituale & æternum.*

m
Deut. 33. 9.

§. II. Sacerdotium Aaron,

TRANSEAMVS nunc ad Legem scriptam, in qua Deus Dominus noster Sacerdotium magno affecit honore, constituens illud in Tribu Leui, & in capite Aaron & filiorum ac Successorum eius: id quod insigni quodam miraculo confirmauit: cum enim iussisset singulas Tri-
bus